ROK PSA

(sbírka krátkých příběhů)

DAVID MUŽÍK

Život na vesnici je plný pravd a falešných představ, stejně jako život ve městě.
Je plný malých radostí a čistého vzduchu, práce, ticha a úplného času.
Je to život v prostředí, které vás ke svému životu nepotřebuje.
Prostředí, které funguje samo o sobě, má své cykly, zákony a procesy.
A vy je můžete pozorovat.
Jsou povoleny velké i malé úpravy, dělat si můžete co se vám zlíbí.
Dokonce se to od vás očekává.

[zápis v deníku]

Je otázkou, jestli kočičí hovno pečlivě zahrabané v hromadě písku, bude mít výraznější vliv na kvalitu namíchané omítky. Osobně se spíše kloním k názoru, že sotva podpoří prodyšnost a přirozené vyznění materiálu.

Ve starších domech často cihly či lomový kámen spojuje prostá jílovitá kaše. Funkčně to vše krásně pracuje, drží, dýchá, váže to vlhkost, ale taky ji propouští a v kombinaci s vápennou omítkou nemá chybu. Může být hliněná, i když to už je možná trochu póza. Pokud ovšem chcete část zdi rekonstruovat, dostanete se do situace nemile dilematické – nalepit na hlínu unimalt s pískem je prostě prasárna.
Třeba jako přefocovat instagram na polaroidy.

Ano, jde to, a záleží jen na tom, jak velký jste hovado.

pálit mosty *... už na té poslední fotografii se otec dívá jinam.*

ňadra ve větru

Po období preciznosti nastane čas ji opustit a dát prostor syrové síle, čisté a ryzí energii.

rok psa

Je životní prostor opravdu odrazem prostoru vnitřního?
Logicky mě tím pádem pohled na vlastní dvorek vrhá do hluboké reflexe.
Po koupi domu mi došlo, co jsem si to vlastně proved a chvíli trvalo,
než jsem na hru přistoupil. Teď už to beru jako vlastní očistu.
Makám na svym – říkám vždycky, a jen sám vím, jak opravdový to je fakt.
Jdu na dřeň. Opravím to sám, vymlátím starý a hnijící dřevo, vytluču beton
a vyvezu ho pryč.

Bourám a stavím, čistím se.
Věci se hýbou a já s nima.

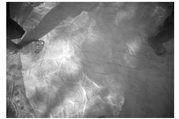

jako by nebylo

Chtěl bych zase ležet doma na chodbě, kouřit tátovy cigára a s nohama opřenýma o stěnu si lámat krk. Kolem plno slunce, venku něco, co mě nezajímá a nepochopitelně oranžový koberec co má propálený díry kolem popelníku. Venku štěká soused, vzduch protéká oknem a pluje po schodech do spodního patra jako vodopád.
Pokorné štěstí kolem mě se tetelí a já mlčím.
Věčný mír, co nikdo nesmaže.

máslo

Miluje máslo. Když se jí podaří ukrást z ledničky celou kostku, někam si zaleze, slastně ukusuje a rozteklý tuk jí kape po bradě na zem. Krájíme si pak na chleba otisk jejích čelistí a vždycky ho pečlivě rozmažeme po krajíci.

noc je zadarmo

Ráno všechno jiskří a zvedá se tlak. To je lepší nic neříkat a nechat věci plynout, dát jim prostor. Večer bývá ostrá, to se někdy nedá vůbec snášet. Noc je proto svatá. Na tu se nesahá.

V takových dnech mívám tendence si přibarvovat minulost. Objevil jsem pojem éra clintonovského klidu. Můžete použít i pojem blahobyt, nijak to míru falešnosti nezmění. Kouknu do novin a všechno je jasné. Svět padá ze střechy a všichni tady pochcípáme.

"S něžnou opatrností prdím, abych se neposral." *Egon Bondy*

mlha v brázdě

(s Vladimírem K.)

... bavíme se tady o hloubce vnoru, o času pro nádech a nechuti vydechnout.
O zástavě plic.
Bavíme se o času jako kategorii, a využití jeho moci.
O ztopoření vesmíru a onanii smíchem.
Todle už je fakt vážný.

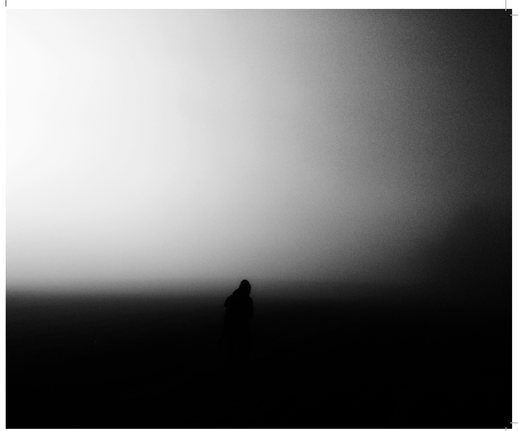

Jasný zrak je jen odraz snu vypálený na sítnici.
Světlo vzadu v hlavě, o kterém vím, že je a na něco čeká.

text a fotografie, grafické zpracování: David Mužík

Brno, 2016